

овој тајни коју је донео Христос, тада би имало смисла празновати Новолетије 14. јануара. Но, производи све веће раскрковљавање човечанства, које живи само по себи, по својим мерилима. А, продубљивање раскрковљења доводи до рашчовечавања друштва. Но, ми не живимо тим мање у таквом друштву. И различитост датума напомиње нам реалност у којој се налазимо. У вези са овим хтео бих да се задржим на два момента, врло важна за разумевање онога што се чини са нама данас. Од давног доба, усмереност времена се изменила. Промена календара на Западу, као што знамо, произишла је у 16. веку. Она се поклопила са време-

економских, него и брисање не-поновљивих националних и просто људских црта које припадају свакоме јединственом и не-поновљивом човеку. Ово обједињавање завршиће се као што знамо, зацарењем "човека безакоња" који тобоже утврђује торжество времена и свих достигнућа која могу бити у времену, али са потпуним губитком благодатне вечности. Ради ове благодатне вечности, живећи у друштву по грађанском календару, ми треба да се бринемо да са-чувамо неприкосновеним наше "свештено време" - богослужење по "старом календару". Ради чувања наших постова и празновања празника светих свих

У ображеност је најважнија особина ђавола. Човек који жели да од себе одагна дејство ђавола треба да следује Христу, Који је чист и смирен у срцу. У суштини, чистота и смиреност јесу дарови Духа Светога.

архимандрит Јефрем Ватопедски

ном када је људско друштво променило свој дотадашњи начин живота. Уместо устремљености на вечност, која је својствена човеку по његовој природи, људи су се окренули тајанственој будућности, тј. они се баве задацима које поставља сутрашњи дан. На крају крајева, ово је довело до револуције у Европи и до оне тако рушилачке револуције у Русији. И данас људи, ради будућности, жртвују садашњост, губећи тако и будуће, и садашње, и небеско, и земаљско, губећи и вечност и време. И ради будућности данас произиходе процеси обједињавања, брисања граница - не само политичких и

векова, наш црквени календар треба да остане неизмењен, непокретан као вечност која улази у наш живот кроз ове догађаје. Живот хришћанина пролази кроз време и вечност.

Дај Боже да у новој години будемо достојни грађанима својег Отачества, земног и небеског. И каква год нас искушења очекивала на земљи, Господ, ако смо му верни, припрема поново за свакога од нас небеске утехе у празнику Рождества Христовог и даље - у Пасхи Господњој и у свим великим празницима, позивајући нас да будемо причасницима вечне Његове радости.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ ПРАЗНИЦИ

**ОБРЕЗАЊЕ ГОСПОДЊЕ
СВЕТИ ВАСИЛИЈЕ ВЕЛИКИ
НОВА ГОДИНА.**

**Лк. 2, 20 - 21, 40 - 52, зч. 6; 6, 17 - 23, зач 24.
Кол. 2, 8 - 12, зач. 254. Јевр. 7, 26 - 8, 2, зач. 318.**

**свети Василије Велики
БЕСЕДЕ НА ПСЛАМЕ**

Псалам је тишина душе и раздавање мира. Он умирује пометеност помисли, умекшава раздражљивост душе и уцеломудрује неуздражање. Псалам је посредник пријатељства, сједињење међу далеким, помирење непријатеља.

Свако је писмо Богонадахнуто и корисно (2. Тим. 3, 16), и Дух Свети га је написао због тога да бисмо ми људи одабрали исцељење за своју сопствену страст. Књига псалама обухвата оно што је најкорисније у свим осталим књигама. Она је заједничка ризница добрих учења, она зацељује застареле душевне ране, недавно рањеном даје исцељење, васпоставља болесно а неповређено подржава. Искорењује страсти, које у човековом животу на разне начине господаре његовом душом. Дух Свети је знао да је тешко руководити људе као врлини, јер смо због наше скло-

ности ка наслади, немарни у погледу правог пута.

Псалам је тишина душе и раздавање мира. Он умирује пометеност помисли, умекшава раздражљивост душе и уцеломудрује неуздражање. Псалам је посредник пријатељства, сједињење међу далеким, помирење непријатеља. Псалмопојање нам даје једно од највећих добара, љубав, сједињујући људе у један заједнички хор. Псалам је уточиште од демона, ступање под заштиту ангела.

Псалмопојање празник чини светлим, псалам и камено срце приморава на сузе. Псалам је дело ангела, небеско живљење, духовни тамјан. Њиме се поуке дубље утискују у душу. Из псалама се учимо величини одважности, достојанству целомудрености, савршенству разборитости, начину покајања, мери

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

трпљења и сваком другом добру.

Будући да смо грешили телом када смо давали удове своје да робују греху да бисмо чинили безаконје, телом треба да исповедамо, користећи за опроштај грехова оно исто оруђе, којим смо грешили. Да ли си злословио? Благосиљај! Био си користољубив? Подај! Да ли си се опијао? Пости! Био си горд? Унизи се! Да ли си убио? Претрпи мучеништво! Потребно је најпре да исправиш телесна

дела, да би се она извршавала сагласно са речју Божијом, а затим да се узнесеш у духовна созерцања.

Кад у себи умртвљујемо старог човека и кад се из дана у дан обнављамо, појемо нову и онбављујућу песму учења Господњег. Онај пак који стреми ономе што је пред њим, свагда бива нов самоме себи. Тако нов и обновљен човек поје Богу нову песму.

свети Серафим Саровски ПОУКЕ

Без нужде не треба другоме откривати срце своје. Међу хиљаду могуће је наћи само једнога који би сачувао твоју тајну. Када је ми сами не чувамо у себи, како се можемо надати да ће је сачувати други. Са човеком душевним, треба говорити о стварима људским, а са човеком који има разум духовни, треба говорити о стварима небеским. Људи испуњени духовном мудрошћу, расуђују о духу неког човека сходно Светоме Писму, гледајући јесу ли његове речи саобразне вољи Божијој, и потом о њему закључују. Када се деси да се нађеш међу људима у свету, о духовним стварима не треба говорити, особито ако код њих не примећујеш жељу да те слушају. У том случају, треба следити учење Светог Дионисија Ареопагита (у књизи о Небеској јерархији, гл. 2): поставши сам божанствен од познања божанствених ствари, и у тајности ума свога сакривши светињу од

неосвећеног народа, чувај је, јер - како Писмо каже - није добро пред свиње бацити чисти, световлики и скупоцени накит духовног бисерја. Треба држати на уму реч Господњу: Не међите бисера свога пред свиње да их не изгазе ногама својим и, вративши се, не растргну вас" (Мт. 7, 6). Због тога на све начине треба да се трудиш да скриваш у себи ризницу дарова Божијих. У противном, изгубићеш их и нећеш их више наћи... А када потреба изискује или ствар дотле стигне, треба отворено деловати у славу Божију, сходно речи Божијој: "Ја прослављам онога који је Мене прославио" (1. Цар. 2, 30), зато што се пут већ отворио.

О ПЕЧАЛИ

Када зао дух печали овлада душом, он је испуни тугом и непријатношћу и не дозвољава јој да савршава молитву са дужним усрђем, смета јој да се бави читањем Светог Писма са потребном пажњом,

лишава је кротости и благодушја у саобраћању са браћом и рађа одвратност према било каквом разговору. Јер, душа испуњена печали, постајући као безумна и ван себе, не може спокојно да прима ни добар савет нити да кротко одговара на постављена питања. Она бежи од људи као од виновника њеног смућења а не схвата да је узрок њене болести у њој самој. Печал је црв срца, који гризе мајку која га рађа. Печални монах не уздиже ум к

сазрцању и никада не може да савршава чисту молитву. Ко је победио страсти, победио је и печал. А побеђени страстима, неће избећи окове печали. Као што се болник препознаје по боји лица, тако се и онај, којим влада страст, открива по печали. Ко љуби свет, њему није могуће да се не печали (не жалости). А ко је презрео свет, свагда је весео. Као што огањ очишћује злато, тако и печал по Богу очишћује греховно срце.

протојереј Александар Шаргунов СТАРИ И НОВИ КАЛЕНДАР

Баћушка, када треба празновати Нову годину, 1. јануара или 14-ог? Многи говоре да је то немогуће 1-ог, зато што је у току пост и Црква живи по другом календару.

р. Б. Виктор Лихачев, Москва

Одговор:

Током Божићног поста много је црквених празника када је по уставу разрешена риба и вино. Пројављујући хришћанску љубав и расуђивање за православног човека је нормално да седне за празнични сто са својим ближњим и попије са њима чашу вина. Ми савршавамо благодарствени молебан уочи грађанске Нове године, и то је правилно. Неки погрешно сматрају да православни не треба да учествују у овоме догађају. "То се нас не тиче" - говоре они - "код нас је друго време. Нова година може наступити, по старом, само 14. јануара." Некада се Нова година у Русији празновала 1.

септембра и поклапала са почетком црквене године.

И до овог времена или управо на тај дан започињемо богослужбени круг и улазимо у наше празнике. Међутим, за време Петра Великог, грађанска Нова година пренешена је на 1. јануар, као у Европи. Уопштено говорећи, овај датум је потпуно услован и на крају крајева могао се изабрати насумице било који дан и започети рачунање Нове године од њега. Учествовање у празновању Нове године је наше природно људско општење и ми треба у њему да учествујемо као и сви. То је тако нормално, као што један град називамо управо оним именом којим се сада зове, а не тако како би ми хтели. Поред тога овде је присутан неки смицао: пророчанство о томе шта се дешава са нама данас. Када је Бог ступио у време, оно се осветило Његовим присуством. Када би наше друштво живело сагласно